

IN GLAVNE
VRATA...
ODPRIMO
USTVARJALNO?

TEMA:

ZAKUHATMO
BOLJŠO
DRUŽBO

Ljubljanska mreža info točk za mlade

> Recept za ohranitev svobode govora

Menim, da recepta za ohranitev svobode govora načeloma ni, kajti to je odločitev posameznika ali države. Na svetu se pojavlja vedno več zatiranja.

Vsak ima pravico do svojega mnenja, ampak se mi pa zdi, da kdaj pa kdaj pa le moraš vedeti kaj povedati in kaj ne. Menim tudi, da bo cenzuriranih internetnih družb, kakor so Google, Yahoo in druge vedno več in bolj kot jih bodo skušali zatirati, vedno več jih bo.

>> Mexhide

- > Imejmo se radi!!!!!!!
 - > Ukinitev smrtne kazni
 - > Pohlep – to naj bi odpravili
 - > Rasizem – tudi “nebelci” naj bodo v parlamentih
 - > Legalizacija grafitov
 - > Legalizacija opojnih substanc (trava, marihuana)
 - > Dovoljene kritike “čez” državo in sistem
- >> Marko

> Recept za družbo, da bi ustvarjala ženske, zadovoljne same s seboj

Lepa si! Nasmeh ženske, iskrene oči! Nasmelj se nazaj in poglej proti soncu. Ženske smo lepe. Lepote pa ne definira številka na tehtnici. Ta številka ni pomembna. Ne glej drugih, ne glej plakatov na ulicah, ki prikazujejo umeten svet v katerem je ženska srečna le, če je brez maščobnih oblin in brez življenjske energije. Družba! Spodbujati se moramo med sabo. Večkrat prijateljici povej, kako dobro izgleda. Skupaj je treba iti na dobro tortico. Mater! Imejte rade svoje telo, ker boste le s pozitivnim mnenjem o svojem telesu vzgojile dekleta, ki bodo z veseljem stopale po ulicah in se ne bodo obremenjevale s tem, če jih kdo ocenjuje; imele se bodo rade.

>> Andreja Šmuc

Družba je kot trop ovc, kamor jih usmeriš tja gredo in tisto kar jim serviraš, bodo požrle, tudi če je to iluzija in prevara. Družba bi morala začeti s protimedijskimi kampanjami (klin se s klinom zbija), in s tem onеспособiti medije, ki ustvarjajo “skreirane podobe”, temelječe na kultu lepote telesa in mladosti. Tudi če se ženska zaveda, da ji mediji (časopisi, tv, internet) kažejo lažne in narejene (olepšane) podobe žensk (brez celulita, suhe-telesno popolne) ne more kar zapreti oči in reči da v svetu tega ni. **Mediji ustvarjajo lažno realnost, ki jo vsi, ki živimo na tem svetu, vsaj delno, nevede sprejemamo. Ženske in družba! Počnimo nekaj kreativnega, ustvarjalnega, saj lahko le tako naredimo svet takšen, v kakršnem bi radi živeli, saj bo narejen po naši in ne po meri drugih.**

Vse spremembe v povezavi s to tematiko bi se morale začeti pri sami vzgoji žensk oz. deklic. Od malega nas bombardirajo z barbikami, ki so popolne v vseh pogledih; vitke, visoke in prave lepoticke. Punčke se enači z roza barvo in luštnimi oblekicami. Premalo se poudarja notranja lepota, vsi se osredotočajo na zunanjo lepoto. Če v današnji družbi nisi lep, si „nula“. Žalostno je, da vse ženske v sebi iščemo to zunanjo potrditev. Premalo se zavedamo svojih intelektualnih sposobnosti in premalo vlagamo v svoje znanje. Lepota ima več obrazov, zame je lepa ženska tista, ki v svojem življenju išče svojo pot, ki je samozavestna in ljubi samo sebe. Samozavest je ključnega pomena. Težko jo je pridobiti in še hitreje nam jo okolica lahko zruši. Vendar je potrebno vztrajati in iskati načine, kako tudi drugim dokazati, da telesna lepota vsekakor ni vse, kar imamo ženske za ponuditi.

>> Aida Osmanagič

>Recept za spremembo svetovne svetohlinske politike miru v resnično mirovno politiko

Izrabil bi, vsekakor po diplomatski poti, vse mogoče pravne poti za doseg mirovne politike. Z argumenti bi poskušal podkrepiti moj recept na zelo enostaven način. Opremljen s podatki in argumenti, bi spraševal vse svetovne voditelje ("svetovne žandarje"), koliko hrane oz. bolnic, bi lahko pridelali oz. izgradili za npr. ceno enega bojnega letala? Ko bi dobil odgovor, bi se najverjetneje zjokal ali pa res nasmejal neumnosti vseh teh "humanistov".

>> Vladimir Petkovič

Menim, da morajo države, ki izvažajo največ orožja bolj preveriti oz. utemeljiti razloge za in proti prodaji oz. nakupu. Več poudarka je treba dati raziskovanju in preprečevanju črnega trga z orožjem, policija še izboljšati svoje ukrepe,... Vsekakor je treba dovoljenja za kupovanje orožja poostriti. Vsem tistim, ki imajo svoje orožje bi bilo potrebno natančno razložiti posledice uporabe orožja, vsi bi morali narediti tudi "izpit". Če obstajajo izpiti za toliko stvari, bi ga lahko imeli še za orožje, ne pa, da ga lahko kupi vsak. Moje mnenje pa seveda ostaja, da miru ne bo dokler orožje dokončno ne izgine s sveta.

>> Teja Lesjak-Šlak

> Recept za strpno izražanje mnenj v družbi

Sama menim, da bi morali, kot pri vseh rečeh, začeti pri sebi, svoji lastni nazorski poziciji, ki se oblikuje v odraščanju, sprva prek vzgoje, nato z vplivom okolja, družbe, prijateljev. Menim, da je glavni razlog za izražanje vsakršne nestrpnosti, strah pred nestrpnostjo in nami samimi; v smislu, da nas vse neznano straši, plaši in rine v samoobračune, ki jih ne maramo, ker je enostavneje urejati življenja in usodo tujih, nepoznanih ljudi, kot pa svojo lastno.

Kakšen je moj recept? Spoznavati se z vsemi drugačnimi, odkrivati vse nepoznano, drugačno in specifično, kar nas straši in "omejuje". Šele, ko osebno spoznaš geja ali lezbijko, lahko o njiju sodiš, šele ko se sam spoznaš z muslimansko vero, lahko presojaš pomen nošnje rut!!!! pri ženskah ali džihada ali...itd.

Torej: odprimo lastna obzorja, osvobodimo se lastnih barikad in odprl se nam bo kalejdoskop svetovnih čudes!"

>> Daša

Ljudje bi se morali več pogovarjati in poslušati. Ne bi smeli soditi ljudi po tem kako izgledajo, od kod prihajajo, katerega prepričanja ali vere so. Vsak človek je lahko dober, če mu družba in drugi ljudje dajo priložnost. Če ti nekdo tudi potem, ko ga bolje spoznaš, ni všeč, imaš še vedno možnost, da se umakneš. Vsak si zasluži vsaj priložnost.

>> Danaja Marinšek

> Recept za dostop do osnovnega izobraževanja za vse ljudi na svetu

Kar dobra rešitev se mi zdi prostovoljno delo iz držav z boljšim standardom. To sem zasledila recimo v Indiji, Varanassiju, kjer imajo center prostovoljcev, iz npr. Nemčije, ki nudijo otrokom, brez finančnih sredstev osnovno izobrazbo, v zameno pa dobijo "učitelji" prehrano in nastanitev, ter seveda izkušnje zastonj.

>> Špela Novžak

Uvedla bi poseben način "financiranja" svetovnega izobraževalnega sistema. Izbrala bi 10 % najbogatejših prebivalcev sveta in jih "obdavčila" za nekaj procentov njihovega premoženja. S tem bi pokrili precejšen del stroškov, "bogatašem" pa se to ne bi dosti poznalo. In tako naprej vsako leto. Tako je volk sit in koza cela. Upirati se ne bi mogli, ker bi bilo to določeno z zakonom!

>>Urša Petrič

Nikomur ne bi smele biti kratene pravice do osnovnega izobraževanja. A kaj sploh je "osnovno izobraževanje"? Preden "zahodnjaki" spromoviramo pravico vsakega človeka do "osnovnega izobraževanja" tudi v kraje, kjer ta še ni uveljavljena, se moramo vprašati, kaj ta pravica daje nam, ki jo imamo. Čisto zares, počasi in pošteno: smo zaradi nje modrejši, boljši, srečnejši? Nam "osnovno izobraževanje" res pomaga zasledovati osnovne cilje v življenju?

Mar ljudje, ki nam je omogočeno (vsiljeno?) "osnovno izobraževanje", ne živimo v bolj, ali pa vsaj enako človeku neprijetnem okolju, kot tisti, ki jim je ta pravica kratena (je ne poznajo)? Ljudje, ki smo se skozi stoletja "osnovno izobraževali, smo zapacali zrak, zemljo, reke in človeške odnose. Verjamem, da je k temu pripomoglo tudi "osnovno izobraževanje" ali pa vsaj ni naredilo ničesar, da ne bi bilo tako. Zato takega "osnovnega izobraževanja" ne privoščim nikomur, pa naj se sliši še tako radikalno.

Zašiti oblačilo ali splesti pulover, popraviti kolo, speči kruh, prepoznati rastlino, človeka nasploh, vesolja ... To so vrste znanja, ki bi jih želela pridobiti v "osnovnem izobraževanju", pa jih nisem. Če dobro pomislim, mi je dalo vse, le osnovnega ne.

Svobodno, čuteče razmišljanje – osnova vsega – kdo ga je razvijal, kdo nas je od njega odvajal? Kako si torej zagotoviti osnovno izobrazbo? Menim, da si mora to pravico v današnjem svetu vsak vzeti in omogočiti sam. Kar je včasih težje, drugič lažje. Vse pa se začne z zavedanjem, da osnovne izobrazbe nimaš, in željo, da bi jo imel.

>>Tina Komel

Pošiljka mladih učiteljev za poučevanje otrok po tistih delih sveta, kjer otroci oz. ljudje nimajo dostopa do šolanja. Ustanovitev fundacije za prispevanje tovrstnih programov, osveščanje sveta o manjših možnostih izobraževanja po ostalih delih sveta, itd.

>> Anonimus

Menim, da je, tako kot vedno, problem denar. Te težave so velike in velike bi morale biti tudi spremembe, da se na tem področju kaj spremeni. Za začetek bi se moralo zbrati dovolj ljudi, ki enako mislijo in so se zato pripravljene tudi zavzeti. Morali bi preusmeriti denar, namesto za vojne in orožje, bi ga morali nameniti za izobraževanje. Vendar se bojim, da ima denar preveliko moč in da so vojne zaradi nafte prepogoste, da bi to takoj spremenili. Bomo videli ...

>>Eva Žnidaršič

Največji problem je denar, ki ga je dovolj, vendar je napačno porazdeljen! Povsod, tudi v razvitih državah, se denar namenja za stvari, ki niso pomembne ali vsaj ne nujne! Zato bi najprej morali razčistiti v svojih glavah odrasli, saj otroci niso pri tem nič krivi. Po mojem mnenju je vse premalo zastonjskega dela. "Seveda, saj moramo vsi od nečesa živeti!", bomo rekli. A ko bi si vsak od nas, kdor ima vsaj osnovno izobrazbo, vzel malo časa in ga vsak dan namenil določeni osebi ter skupaj z njo gradil znanje na katerem koli področju, bi bilo tudi manj nevednosti, osamljenosti, črnogledosti, dolgčasa in s tem tudi manj smiljenja samim sebi, zamer, spletk in sovraštva. Slednje pa vodi v spopade, žal tudi oborožene, katerih priče so, po zaslugi neumnosti nas odraslih, tudi otroci!

Težko si je izmisliti recept za druge države v svetu! Hvala Bogu imamo odlične misijonarje, ki svoje življenje popolnoma posvečajo ubogim otrokom po svetu. Tudi Slovenci veliko pripomoremo, z denarno pomočjo, seveda, in menim, da smo kot narod zelo radodarni, saj večina sredstev pride iz rok navadnih ljudi, predvsem tistih, ki nimajo veliko in vedo, kako potrebna je medsebojna pomoč! Vendar ... če že govorimo o tem, neizobraženosti ali nizke izobraženosti je veliko tudi pri nas! Pomedimo najprej pred svojim pragom!

>> Simona

> Recept za zmanjšanje vseh vrst onesnaževanja

Ena od rešitev bi bila uporaba alternativnih virov energije, kot so električna energija, sončna energija, pogon avtomobilov s kakšnim manj potratnim gorivom, npr. metan, etan, H₂,... Idej za to je veliko, vendar je problem denar. Potrebno bi bilo spremeniti način poslovanja, tako da ne bi vse temeljilo na denarju.

Za zmanjšanje onesnaženja moramo najprej poskrbeti, da se problema zavedamo vsi ljudje, šele potem bomo lahko kaj naredili. Vsak lahko najprej poišče napake pri sebi in jih odpravi. Npr. varčuje z vodo, ne meče odpadkov na tla, smeti zлага v primerne smetnjake (steklo, plastika, ...). Čim manj se vozimo z avtomobilom, raje s kolesom... ko se bo problema zavedalo več ljudi, lahko ustanovimo društva in skupine, ki čistijo okolje.

>> Ajda Kafol

Sama bi začela zmanjševati onesnaževanje pri sebi doma. Do tega smo že na zelo dobri poti. Ko bi zmanjšala onesnaževanje pri sebi doma, bi recept posredovala vsemu svetu. Npr.: za segrevanje vode, bi namesto elektrike uporabljala "kolektorje". Za zmanjšanje porabe kurilnega olja za ogrevanje, bi na južni strani hiše naredila kar se da veliko stekleno steno, oz. zimski vrt. Tudi z avtom se bi manj vozila, oz. bi uporabljala mestni avtobus ali vlak za daljše razdalje. Varčevala bi tudi z elektriko, za seboj bi ugašala luči in ostale elektronske naprave. Menim, da bi tako ljudje živeli v vsaj malo boljšem odnosu z naravo.

>> Elvira

-
- V Ljubljani (in drugih večjih mestih, kjer je preveč gneče in veliko mladih) bi bilo na voljo dovolj poceni ali brezplačnih varnih parkirišč za kolesa
 - v službah/šolah, bi bile omarice, kamor bi nekolesarji spravili rolerje, rolke ipd. (tudi poceni ali zastonj)
 - prepoved kajenja
 - koši za papir/plastiko/steklo/navadne smeti ob vseh večjih javnih zgradbah – npr. šolah – za platenke najboljše ob vsakem avtomatu s pijačo
 - poceni paketi LPP – če poleti hodiš peš, se pozimi pelješ zastonj (jaz veliko pešočim, ker so žetoni dragi)

>> Eva Marija Lavrač

> Recept za prijaznejšo statistiko in boljšo družbo na področju nasilja nad ženskami

Ženske bi morale biti bolj prepričane vase in svoje moči. Tako, da bi se lahko z odločno besedo uprle nasilju, ... da jih ne bi bilo strah nasilnih ljudi. Obstajati bi moralo veliko več tečajev samoobrambe tudi za tiste ženske, ki so zelo zaposlene. Tako bi počasi izgubljale strah pred nasilneži in bi veliko bolj verjele vase, bile bi bolj zadovoljne s seboj in z drugimi, na splošno boljše volje in brez strahu. Če si brez strahu, je to nekaj zelo dragocenega.

Ženska združenja naj bolje izstopajo v javnosti, oz. naj se predstavijo, da ženske vidijo, da organizacije obstajajo in da vedo kam se obrniti po pomoč in nasvet. Ženske moramo druga drugi pomagati.

Fizičnega nasilja v svojem okolju niti ne zaznavam, verbalno nasilje se mi zdi obvladljivo. Vrsta nasilja, ki se mi trenutno zdi problematična, je povezana predvsem z bojem za status in posredno moč. Ta boj izhaja iz dejstva, da je sreča (ki tako ali tako ni preveč opredeljavajoč pojem) iz življenjskega cilja prerasla v ukaz in zahtevo okolja: Bodi srečen! (Glej: "Pascal Bruckner: Nenehna vzhičenost (esej o prisilni sreči)"). Še več: ne samo, da v dandanašnjem svetu skorajda ne moreš več živeti, če se ne kažeš kot srečnega in uspešnega; sreča je tudi pridobila zelo otipljivo obliko. Čeprav ta občutek ni bil nikoli zares jasno in dokončno opredeljen, je vse bolj "jasno", kako do njega priti. Množice ljudi tako ubirajo skoraj identične pristope na poti do sreče; in kdor je izkusil največ predpisanih receptov za srečo, se počuti mogočnega in močnega.

Poglejmo si npr. potovanja. Marsikdo potuje, a le redko kdo iz resnične notranje nuje po spoznavanju sveta. Ne, resnica je ta, da se čedalje več potuje iz občutka vesti, češ da drugi potujejo, spoznavajo svet in na ta način tudi gotovo postajajo srečnejši in bolj zadovoljni. Marsikdo plačuje veliko denarja, žrtvuje veliko dobrin časa in volje, da se poda na potovanje; ne zato, ker bi v njem zares užival, temveč zato, da bo, ko se vrne domov, prižgal računalnik in na svojem blogu (ki ga najverjetneje bere samo nekaj ljubosumnih prijateljev) natipkal: "Bil sem tam!" S tem bo pomiril sebe in, kar bo v še dodatno zadovoljstvo, v zavist spravil kar nekaj novih oseb, ki bodo v trenutku sedle na letalo in si kmalu na drugem koncu planeta lizale rane.

Bolj malo je tistih, ki so v sebi tako trdni (in celo pogumni), da lahko ostanejo doma, hodijo po vedno enem in istem mestu, in se počutijo dobro. Malokdo je tako trden, da ve, zares ve, da je lahko srečen tudi brez potovanj (seveda ne govorim tu samo o potovanjih; govorim o celotnem stilu življenja, ki ga ljudstvo nareka samemu sebi in se opoteka pod lastnim jarmom, ker se pač ne zna osvoboditi).

Do nasilja je od tu samo še korak. Po eni strani se počutimo superiorne nad tistimi, ki naj bi doživeli več od nas; po drugi strani pihamo od zavisti, kadar vidimo, da se kdo počuti superioren nad nami. V takem okolju, kjer je prisoten ta zelo specifični boj za moč, je posameznik zelo hitro prizadet.

Za ta problem še nimam rešitve, sem pa nanj vsaj opozoril.

> Recept za večjo angažiranost mladih v družbeno-politični sferi

Zgledi vlečejo: današnji egoisti so lahko jutrišnji altruisti, zato je treba mladim ne toliko z besedami ali pretirano promocijo prostovoljnega dela, ampak z dejanji in nevsiljivim pristopom približati pozitivne strani družbene angažiranosti, ki so vsekakor predvsem v pridobivanju socialnega kapitala.

>> Judita

> Recept, kako naj zmanjšamo negativni vpliv na okolja v katerem živimo

Negativni vpliv na okolje lahko zmanjšamo s spremenjenim načinom življenja. Pomembno je, da se zavedamo kaj počnemo kot posamezniki, nato začnemo opozarjati še druge ljudi. Začnemo lahko pri majhnih stvareh kot so ločevanje odpadkov, kupovanje ekološke embalaže, odlaganje materialov na za to pripravljena odlagališča. Menim, da bi morala država poostri nadzor, kaznovati kršitelje ter spodbujati največje onesnaževalce k ekološkemu delovanju. Treba je spremeniti miselnost ljudi, kajti če se samo nekateri trudimo za ohranitev okolja in drugi ne, ni rešitve. Mogoče bi pomagale informacije, poučevanje mladih generacij, kajti te bodo najbolj občutile spremembe okolja.

> Kaj lahko storimo za dober odnos ljudi do vseh živih bitij

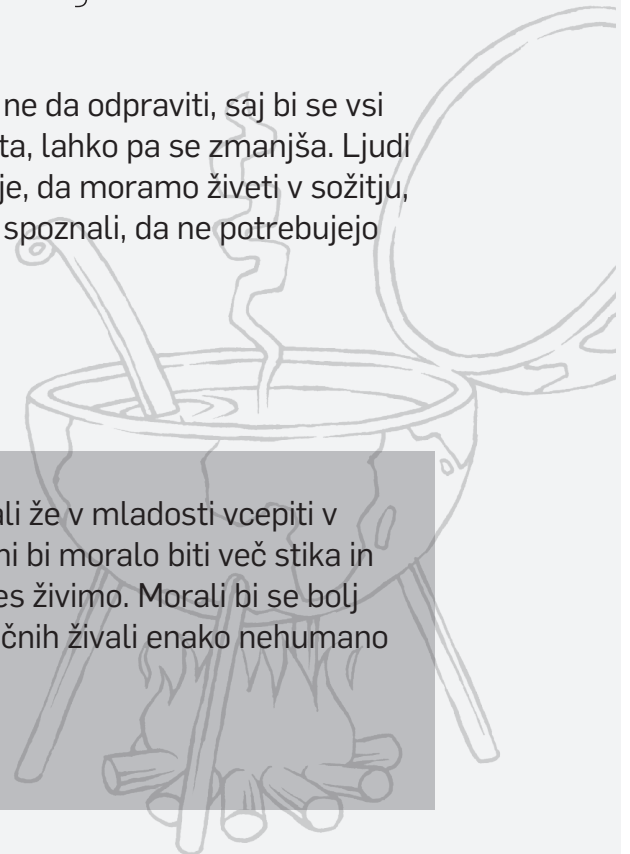

Menim, da se ubijanja npr. v tradicionalni kitajski medicini ne da odpraviti, saj bi se vsi posluževali izgovorov, da je to njihova tradicija že dolga leta, lahko pa se zmanjša. Ljudi bi morali tudi poučiti, da so živali tako pomembne kot ljudje, da moramo živeti v sožitju, če želimo preživeti. In kmalu bi tudi Kitajci in drugi najbrž spoznali, da ne potrebujejo zamrznjenih škorpionov in ostalih stvari, da preživijo.

>> Katarina Žnidaršič

Živa bitja bi morala biti bolj zavarovana, ljudem bi morali že v mladosti vcepiti v glavo pomembnost vseh živih bitij, med ljudmi in živalmi bi moralo biti več stika in to ne samo v živalskih vrtovih, temveč v okolju kjer zares živimo. Morali bi se bolj zavzemati za enakopravnost živali, saj je ubijanje nemočnih živali enako nehumano kot umor človeka.

>> Jurka Jeran

Sami pri sebi se moramo truditi, da smo lahko zgled drugim. Na takšen način bomo lahko vzgojili otroke, ki bodo strpni do soljudi in tudi do živali... In potem bodo oni vzgojili še bolj spoštljive osebe. Itd. :-)

>> Mojca Ferk

Rešitev = izziv

Odnos do okolja, drugih živih & "neživih" bitij narave se zrcali skozi odnos do samega sebe. Le blago je reševanje že zastrupljenega planeta naj ljudje ščitijo svoje misli, um, telo, se norim idejam odpro njihova širina duha bo za ta naš čudoviti modri planet blažena.

Predlagam predvsem delo na sebi, dobiti nazaj tisti subtilni občutek za vsa bitja, rešitev je v izobraževanju, ozaveščanju, temeljiti spremembi šolskih / izobraževalnih sistemov in dopuščanju pronicanja že davno odkrite tehnologije neobremenjujoče za okolje in ljudi.

Miselni preskok za 180° in zavedanje!

MISELNI PRESKOK ZA 180° IN ZAVEDANJE!

- odpirati se novim idejam
- razširiti miselne okvire
- spodbujati kreativno energijo ljudi
- večje vlaganje v raziskovalno dejavnost & konkretne akcije
- z davčno politiko spodbujati / omejevati
- izobraževanje politikov na osebni ravni (sedaj jih večina projicira lastne konflikte)
- sočutje & ljubezen do sebe! --> in posledično celote sveta
- pustiti mladim, da se izrazijo

:-) Sabi

> Recept za boljšo družbo

- Univerzalen instant recept za kuhanje boljše družbe ne obstaja oz. vsaj ne vem zanj. Vem pa, da se pozitivno vplivanje na družbo začne pri samemu sebi. Kakor ne moreš učiti pisati nepismenega, tako ne moreš pomagati družbi, dokler najprej ne pomagaš sebi.
- Menim pa, da je ključni dejavnik družbenega "dobro" raven zavesti. Vsi smo povezani, zato pa drži, da kar eden pridobi, pridobivajo vsi in obratno.
- + Učenje – finančne ter čustvene inteligentnosti v šolah ne bi škodilo.

>> _loART

> Za več sprejemanja drugačnosti

Primerov, ko kdo pretepe homoseksualca ali temnopoltega človeka je v Sloveniji bolj malo. Kadar se tak primer pojavi, je seveda treba proti nasilnežem ostro nastopiti, jih kaznovati in jih poskušati prevzgojiti.

Ideal, da se bo svet nekoč popolnoma očistil tudi verbalnega nasilja, se mi zdi res samo ideal. Vedno bodo šale, stereotipi, nanašajoč se na marsikatero komponento človekovega videza, vedenja ali osebnosti, ki bo širšemu okolju padla v oči. Nekatere stvari dejansko padejo v oči, ne glede na to, kako korekten si želiš biti; in nekateri to tudi naglas povedo.

Šale na take teme so ponavadi neokusne in slabe; človek, ki je predmet posmeha se v takem primeru seveda lahko bori. Vendar je nestvarno misliti, da bo boj bolj učinkovit, če se nemudoma obrne na večjo organizacijo, na širšo skupnost, češ da bo ta pometla z vsemi malimi primeri nasilja enkrat za vselej po vsem svetu. Ne; popravljanje krivic se začne tam, kjer se krivice povzročijo, vztrajati je treba prav v odnosih, ki so sprožili morebitno bolečino. Seveda se lahko od teh odnosov tudi preprosto distanciramo in odklopimo. Nemudoma iskati pomoč pri neki višji instanci pa je nesmiselno. Verbalno nasilje naj se začne zaustavljati prav tam, na mestu zločina (oz. naj se to vsaj poskuša), ne pa da se od boleče točke pobegne nekam po okrilje navideznega zavetja. Nekatere šale in dovtipi so tudi povsem neškodljivi in morda celo dobronamerni, a jih človek, ki je verbalnemu nasilju prevečkrat izpostavljen, že vnaprej označi za napad. Potrebna je tudi zmožnost oškodovanca, da iz razdalje pogleda nase in na okolje in premisli, ali je zares bil oškodovan.

Precej se je namreč razbohotila "invertna nestrpnost"; kadarkoli se že samo omeni temnopolte, istospolno usmerjene in podobne ogrožene skupine, se že avtomatično ustrašimo, da nismo morda nestrpni. Izraz "nestrpnost" izteza svoje lovke strahu in nas duši s svojo vseprisotnostjo; na drugi strani pa tudi podžiga agresivnost ogroženih skupin. Tako se lahko vlogi zamenjata; praktično primer je npr. učiteljica slovenskega jezika, obtožena rasizma, ker se je pri pouku slovenščine poslužila znane pesmi, t.j. "Pet zamorčkov".

Kot je nekoč čisto resno rekel znan slovenski voditelj in komik: "Dovolj ga spoštujem, da se lahko tudi njemu smejem." Na tem svetu smo tako ali tako skoraj vsi deležni kakšne vrste smešenja zaradi najrazličnejših lastnosti, če človeka spoštujem, ga ne bom postavljaj na prestol, ne bom trepetal v strahu pred tem, da bi ga s svojimi nič hudega hotečimi opazkami užalil, ne bom ga tako izoliral od ostalega sveta.

Le še ena misel: vedno sem imel težave s celovitim razumevanjem prireditev, kot sta Parada ponosa ali Festival gejevskega in lezbičnega filma. V nobenem pogledu ne želim reči, da bi morali katerokoli izmed takih prireditev ukiniti; se mi pa zdi, da se ideja takih prireditev ne sklada povsem s siceršnjimi hotenji. Če je želja istospolno usmerjenih, da bi jih okolje sprejelo, zakaj se potem z lastno parado in lastnim festivalom izpostavljajo?

Seveda se lahko in seveda se smejo; a zakaj? Zakaj, če postrežem s praktičnim primerom, nositi majico "Sem gej / sem lezbijka" in svojo spolno usmerjenost predstaviti kot svojo najpomembnejšo plast identitete, če v resnici želiš, da ljudi to pravzaprav ne bi brigalo?

Zakaj gejevske in lezbične filme ločiti od ostalih, zakaj jih ne prikazovati na običajnih filmskih festivalih?

Če bi si (predpostavka je bizarna, v debati pa čisto dobro služi) nekdo izmislil "Parado ponosa za heteroseksualce" ali pa začel s "Festivalom heteroseksualnih filmov", pa bi najbrž hitro začele padati pripombe, češ kako je to nepravilno do istospolno usmerjenih. In spet smo zelo blizu invertni nestrpnosti.

Izdal: Društvo ŠKUC

Uredila: Renata Štebih

Oblikovanje: Mojca Zavolovšek

November 2007

© Avtorji, Društvo ŠKUC

Brezplačni izvod

Avtorji prispevkov v zloženki so udeleženci brezplačnih delavnic za mlade med 14. in 27. letom, ki so potekale v okviru projekta Ustvarjalno²: Odprimo vrata... in glave, med 28. in 31. avgustom 2007. Prispevki predstavljajo izključno poglede avtorjev in ne odražajo nujno stališč izdajatelja in sofinancerjev projekta, ki niso zanje kakorkoli odgovorni.

Ljubljanska mreža info točk za mlade

koordinator:

Društvo ŠKUC – Info center ŠKUC

Stari trg 21, SI - 1000 Ljubljana

01 42 13 142

info.skuc@guest.arnes.si

www.lmit.org | www.skuc.org

Ob obisku www.lmit.org priporočamo še klik na:

- **Kaj me osreči ... natečaj** – zaupaj nam, kaj te osreči in morda bo tvoja misel izbrana za izid v seriji brezplačnih razglednic
- **Ustvarjalni ponedeljki** – brezplačne enodnevne delavnice (vsak mesec razen julija in avgusta)
- **Namig** ... aktualne informacije za mlade v Ljubljani – brezplačno, ugodno, zanimivo, dostopno, uporabno, zabavno: **Bodi IN**formiran!

Projekt so podprli:

Mestna občina
Ljubljana
Urad za mladino

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ŠOLSTVO, ZNANOST IN ŠPORT
URAD RS ZA MLADINO

MOL – Urad za mladino, Urad RS za mladino, Javni sklad RS za kulturne dejavnosti.

Sponzorji projekta:

Filc d.d.,

Industrija usnja Vrhnika d.d.,

Količevo karton d.o.o.,

Slikarske barve Gruden (AF d.o.o.).